

FERICIREA PRIN MÂNTUIRE

† Duminica a 30-a după Pogorârea Sfântului Duh

Un tânăr bogat, s-a apropiat de Domnul Hristos și L-a întrebat: „*Bunule Învățător, ce trebuie să fac pentru a moșteni viața de veci?*” (Luca 18, 18). Numindu-L bun prin apelare, Mântuitorul îi atrage atenția tânărului bogat că, poate involuntar, fără să-și dea seama, îl mărturisește pe Iisus ca fiind Fiul lui Dumnezeu: „*Pentru ce Mă numești bun? Nimeni nu este bun, decât unul Dumnezeu*” (Luca 18, 19). Apoi îi reamintește poruncile pozitive și negative ale Legii. Tânărul bogat a spus că toate poruncile le-a păzit încă din tinerețile lui. Ce frumos! Va să zică, legea morală naturală, sădită de Dumnezeu în inima omului încă de la creație, era păzită de acest tânăr. Legea morală pozitivă este făcută cunoscută omului prin descoperirea dumnezeiască supranaturală, ca

mod de manifestare a dragostei lui Dumnezeu față de încununarea creației Sale, omul. Legea morală pozitivă, după timpul în care a fost dată și după deplinătatea ei, este alcătuită din Legea Vechiului Testament,

cuprinsă pe scurt în Decalog și din Legea Noului Testament, adusă nouă de Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Sfântul Apostol Pavel ne vorbește despre aceasta: „*După ce Dumnezeu, odinioară, în multe rânduri și în multe chipuri a vorbit părinților noștri prin prooroci, în zilele acestea mai de pe urmă ne-a grăit nouă prin Fiul*” (Evrei 1, 1-2). Legea Veche a fost doar o călăuză spre Hristos (Galateni 3, 24), iar Legea iubirii este garantul mântuirii noastre și calea ce ne duce la desăvârșire. Văzând râvna tânărului, Mântuitorul i-a spus tânărului bogat: „*Dacă voiești să fii desăvârșit, du-te, vinde averea ta, dă-o săracilor și vei avea comoară în cer! După aceea, vino și urmează-Mi!*” (Matei 19, 21). Domnul Hristos l-a pus pe tânăr față în față cu slăbiciunea sufletului său. Egoismul îl cuprinde pe om atunci când acumulează bunăstare materială și pentru a-l feri de duhul stăpânirii aproapei pe care-l manifestă în general cei bogați, îi cere să se despătimească (sufletește) prin renunțarea benevolă la bunurile materiale, pentru a putea primi în schimb bunăstările cerești. Tânărul nu-și biruiește patima, precum Zahau sau precum Matei-Levi, bogați ca vameși, dar care îi vor urma Domnului după întâlnirea cu Învățătorul, ci plin de mâhnire, se îndepărtează de Hristos. Tânărul a plecat trist și plin de bogăție, încercând ca până la sfârșitul vieții să găsească alinare trupului prin desfătările vieții bogate, dar păstrând amarul sufletesc și rămânând nefericit pentru renunțarea la desăvârșire, când a refuzat de a-L urma pe Hristos. → → →

Așa se întâmplă cu cei bogați. Râvnesc după fericire cu sufletul gol și își caută alinare în plăcerile vieții pământești. În general, bogăția împiedică pe om să se mântuiască, deși au existat și sfinți care au avut stare materială. Pentru aceasta, Mântuitorul face remarcă: „*Cât de greu vor intra cei ce au averi în împărăția lui Dumnezeu!*” (Luca 18, 24). Cum, de regulă, cei bogați sunt și cei puternici, ca fiind cei ce pot duce un lucru la îndeplinire, apostolii au întrebat pe bună dreptate: „*Și cine poate să se mântuiască*” (Luca 18, 26), dacă nici cei ce ar putea, nu prea au parte de mântuire? Răspunsul imediat: „*Cele ce sunt cu neputință la oameni sunt cu puțință la Dumnezeu*” (Luca 18, 27), este împodobit și de aprecierea Domnului pentru cei ce au renunțat la toate pentru a-L urma. „*Adevărat grăiesc vouă, nu este nici unul care a lăsat casă, sau femeie, sau frați, sau părinți, sau copii, pentru împărăția lui Dumnezeu și să nu ia cu mult mai mult în vremea aceasta, iar în veacul ce va să vină, viață veșnică*” (Luca 18, 30). Pe pământ, fericirea nu vine de la bunuri, ci din inima omului, căci inima îi deschide omului porțile raiului (Matei 6, 19-21). Iar adevăratele comori, care nu se strică și care nu pot fi prădate, ne aduc fericirea inimii: „*Unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta.*”

Doamne, ajută!

Salutul cel mai des folosit de credincioși este „*Doamne, ajută!*”. Dincolo de aceste două cuvinte ale salutului, de simplitatea acestui salut, este concentrată o întreagă teologie. Este invocat numele lui Dumnezeu, care nu poate fi luat în deșert. Este recunoscută atotputernicia lui Dumnezeu și limita puterilor omului, imposibilitatea lui de a reuși cu adevărat fără Dumnezeu. Este exprimată credința în puțința de a obține ajutorul, nădejdea că acest ajutor va fi de folos, iubirea față de Cel de la care ajutorul este totdeauna dezinteresat, absolut și neumilitor. Credinciosul se arată astfel deschis spre împreună lucrare cu Dumnezeu, prin acceptarea energiilor Sale necreate. Este un strigăt după Dumnezeu, făcut cu calm și cu pace. Conform promisiunii evanghelice, când doi se întâlnesc, ei sunt împreună în numele Domnului. „*Doamne, ajută!*” este un salut, dar și o rugăciune, nu numai pentru cei ce se întâlnesc, dar și pentru toată lumea, neprecizându-se persoana, în sensul că „*Dumnezeu să fie cu noi, cu toți*”. „*Doamne, ajută!*” cuprinde mai mult decât „*Doamne, miluiește!*”. Exprimă desăvârșirea omului spre o relație personală cu Creatorul său. „*Doamne, ajută!*” înseamnă și punerea unui „început bun”, pornirea la orice înfăptuire cu ajutorul lui Dumnezeu. În ultimă instanță, „*Doamne, ajută!*” este rugăciunea isihastă a credinciosului, conducând prin pomenirea cât mai deasă a numelui Domnului la liniștire și rugăciune. De aceea el este un salut, o piatră pusă la temelie salvării și a mântuirii. Să nădăjduim și să spunem cu toți credincioșii: „*Doamne, ajută!*”.

Slavă lui Dumnezeu pentru toate!

Prin muncă spre Rai

În societatea preindustrială, munca avea de obicei un caracter direct productiv și era legată de mediul familial și social al omului. Exercițarea ei îi aducea pe oameni la o mai strânsă comunicare și colaborare și nu afecta relația lor armonioasă cu natura și cu mediul înconjurător. În societatea contemporană, acest tip de muncă s-a restrâns drastic, dezvoltându-se foarte mult instituția prestărilor de servicii. Astfel, munca tot mai tehnologizată a fost ruptă de spațiul locuinței, al familiei în sens propriu și a fost așezată în contexte noi. În fiecare echipă, la fiecare serviciu există un grup de oameni care, împreună trebuie să o scoată la capăt. Și asta poate chiar în fiecare zi, nu doar lunar sau poate anual. Acesta este ritmul în companii mari, dar și în companii mai mici, iar fiecare în parte depinde în realizarea cu succes a misiunii sale de o bună interacțiune cu coordonatorul sau cu colegul cel mai apropiat de birou. Timpul omului din prima linie poate influența eficacitatea celui de al doilea sau a întregii echipe și chiar lipsa unei virgule poate da peste cap munca de o zi a tuturor. Nimeni nu-și dorește să greșească sau să încurce buna desfășurare a lucrurilor. Civilizația în care trăim a împins lumea la exces de muncă și eficiență. Aceasta este o mare ispită și omul este chemat să aibă curajul să o reazeze într-un echilibru. Munca cultivă ambiții, orgolii, productive uneori, dar alteori nu ne ajută la împlinirea relației cu celălalt. Tensiunea maximă apare atunci când se greșește, când se fac erori, fie ele chiar foarte mici. Orice tip de hotărâre prestabilită prin prevederi normative, orice decizie luată în funcție de situația concretă, gândite din răspuțeri spre îndreptare ajung de multe ori să creeze și mai multă tensiune. Într-adevăr orice armistițiu, orice hotărâre în cadrul legii, nu rezolvă lucrurile decât la exterior pentru că după căderea în păcat, faptul de a lucra a devenit muncă, adică s-a însoțit cu durerea, spre folosul și înțeleptirea omului, iar dacă munca de zi cu zi a creștinului, fizică sau intelectuală, nu se încadrează în perspectiva lucrării celei sfinte, nimeni și nimic nu va rezolva această tensiune. Unii se vor îndreptăți la infinit recurgând la lege, iar alții vor aplica constant cu acrivie legea. Omul nu-i făcut să muncească, omul e făcut să sărbătorească. Duminica pentru noi este esențialul, este începutul și centrul săptămânii noastre. În textele vechi bisericești se vorbește despre muncă ca despre un chin. Nu trebuie nici să sacrificăm munca, dar nici să trăim doar pentru muncă. Suntem o generație de muncitori, dar riscăm să ajungem o generație de neiubitori. Viața ne amăgește cu fel de fel, dar sensul nostru este să iubim. Să iubim și atunci când muncim. Reușim să fim deasupra lucrurilor, să depășim legea doar prin raportarea de drag la celălalt. Vin la timp la serviciu, lucrez responsabil, nu păcălesc munca nu pentru că există o formă de cuantificare, ci mai mult decât orice, fac toate acestea pentru cei cu care muncesc, neputincioși și ei. Îmi manifest libertatea în raport cu legea dacă depășesc constrângerea ei, rămânând în limitele ei. Prin întâlnire sau prin pomenirea iubitoare în gând, pomelnic și rugăciune, păstrez vie prezența celor cu care mă întâlnesc la serviciu și a celor care sunt lângă mine. Mă apropiu de rai, nu dacă păcălesc legea, nu dacă sunt atent doar la neputința celui de lângă mine, ci mai degrabă dacă ofer totul și lucrez ca pentru Domnul. Munca alungă plictiseala, viciul, sărăcia.

PAROH: Preot Ioan Alupoaieni † Telefon: 0745 497143 † Contul parohiei - BANCA TRANSILVANIA: RO81BTRLRONCRT0P90566101

Program Liturgic

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Miercuri 27 noiembrie	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 29 noiembrie	14:00	Spovedanie
	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 30 noiembrie	07:00 - 11:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Pomenirea celor adormiți
	14:00	Spovedanie
	17:00	Vecernie
Duminică 1 decembrie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	10:45	Program de bibliotecă
	17:00	Vecernie

Să nu ne luăm după lume

Apele mării sunt sărate, chiar foarte sărate și, cu toate acestea, peștii din ele nu sunt sărați. Trăiesc o viață întreagă într-o apă sărată și totuși nu au un gust sărat. Așa este și creștinul adevărat. Trăiește în lume, dar nu se dă după „duhul acestei lumi”, ci, cum zice Mântuitorul: „Voi în lume sunteți, dar nu sunteți din lume” (Ioan 17, 11). În lume, un creștin adevărat își păstrează firea lui cea deosebită, firea lui „cea duhovnicească”. O viață întreagă trăiește în lume, dar nu se dă după „modelele” lumii, ci își trăiește viața lui cea duhovnicească.

De ce le merge bine celor răi?

De ce le merge bine celor răi? De ce încercările și necazurile îi izbesc, de regulă, tocmai pe cei care Îl caută pe Domnul și mântuirea? De ce sunt parcă mai feriți de încercări cei care trăiesc în nepăsare de cele sufletești și se tăvălesc în toate patimile și păcatele? Iată întrebări care ispitesc. Dar nu sunt greu de dezlegat. Ne vom folosi de câteva asemănări. Când cineva este bolnav, doctorul nu cruță medicamentele, oricât de amare ar fi. Și, pe lângă aceasta, se dau bolnavului și fel de fel de opreliști de mâncăruri și băuturi. Iar bolnavul nu se supără, căci este vorba de viața și sănătatea lui. În felul acesta sunt cei credincioși, pe care Doctorul cel Cereșc îi apără de boala păcatului, de boala pieirii sufletești, prin „medicamente” și „opreliști”; prin fel de fel de necazuri și încercări. Dar sunt și alții de bolnavi, care nu mai pot fi salvați. Pe aceștia medicul nu-i mai supără cu medicamentele și opreliștile. Ci face ceea ce se vede în chipul de mai sus. Se apleacă spre cei ai casei și le șoptește: „Bolnavul este pierdut!... Nu-l mai chinuți cu medicamente și diete... Dați-i să mănânce și să bea tot ce pofteste, căci și așa este pierdut!”. În chipul acesta, sunt cei necredincioși, cărora „le merge bine”. Dar „binele” lor este șoapta medicului: „Lăsa-ți-l să mănânce tot ce-i pofteste inima, căci și așa e pierdut!... Lăsați-l să guste din toate plăcerile lumii, căci și așa mântuirea lui e pierdută!”. Să ne ferească Bunul Dumnezeu de un astfel de „bine”! Cea mai mare nenorocire pentru un om pământean este când se tăvăleşte în păcate și „îi merge bine”; când Dumnezeu nu Se mai ocupă de el; când Doctorul cel Cereșc îl lasă „să bea și să mănânce” tot ce-i pofteste inima.

Nu mai un nebun preferă bunurile pământești celor duhovnicești. Bunurile duhovnicești sunt atât de mari și se dobândesc atât de ușor, încât sunt date în dar tuturor celor ce le doresc.

